

Z OBSAHU	Věřím v Boha. Katecheze Benedikta XVI.	04
	Trpělivě nést Kristův kříž. Svatý Peregrin Laziosi	07
	Cesta proměny se vyplácí. Rozhovor s MUDr. Christl Vonholdtovou	08
	Zásady zdravé výchovy: Pocit bezpečí	12

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „Proti bludným naukám“ od svatého biskupa Ireneje (kolem 130–200)

Náš Pán, Boží Slovo, přivedl lidi nejprve do služby Boží, ale potom je z této služebnosti osvobodil. Sám to říká svým učedníkům: *Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Přátelství s Bohem dává těm, kteří v něm žijí, neporušitelnost.*

[...] Když nám Pán přikázal, abychom ho následovali, nebylo to proto, že naši službu potřeboval, ale proto, aby nám dal spásu. Následovat Spasitele znamená mít účast na spáse, jako jít za světlem znamená mít účast na světle. Ti, kteří jsou ve světle, nedávají tomu světlu světlo ani záři, ale sami jsou jím osvětlováni a ozařováni; nic mu nedávají, pouze přijímají dobrodiní světla.

Tak je tomu i se službou Bohu. Bohu nemůže nic dát, nepotřebuje ji. Těm však, kteří mu slouží a následují ho, dává život, neporušitelnost a věčnou slávu. Těm, kteří mu slouží, prokazuje své dobrodiní právě proto, že mu slouží, a těm, kteří ho následují, právě proto, že ho následují. Sám od nich však nic nepřijímá, neboť je bohatý, dokonalý a nic nepotřebuje. Jestliže však Bůh chce, aby mu lidé sloužili, je to proto, aby ve své dobrotě a milosrdenství mohl těm, kteří v službě vytrvají, prokazovat dobro. Neboť stejně jako Bůh nepotřebuje nic, potřebuje člověk Boží společenství.

Slávou člověka totiž je, že může být s Bohem a sloužit mu. Proto Pán řekl svým učedníkům: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.* Tím naznačil, že nikoli oni jeho oslavovali svým následováním, ale sami byli vyznamenáni tím, že směli následovat Božího Syna. K tomu jim ještě řekl: *Chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i oni, aby viděli mou slávu.*

Foto: <http://www.facebook.com/pages/Suverenni-řád-Maltézských-rytířů-české-velkopřevorství>

Obrana víry a služba chudým

Letos 15. února si Svrchovaný rytířský a špitální Řád sv. Jana z Jeruzaléma, z Rhodu a z Malty připomene den, kdy před 900 lety papež Pascal II. v roce 1113 bullou *Pie postulatio voluntatis*, adresovanou představenému a mistrovi špitálu blahoslavenému Gerardovi, vzal špitál sv. Jana v Jeruzalémě do své ochrany.

Dějiny tohoto společenství jsou vpravdě bohaté. Ačkoli se vnější podoba života maltézských rytířů za ta staletí změnila, povolání zůstává neměnné: *Tuitio fidei et obsequium pauperum* – obrana víry a poslušná služba potřebným.

Počátky řádu nalézáme ve starém poutním domě a špitálu, který nedaleko jeruzalémského kostela Panny Marie a v sousedství Božího hrobu zřídili kupci z italského Amalfi. Jeho provoz svěřili neformálnímu bratrstvu, které se řídilo pravidly odvozenými z benediktinské

řehole. V čele bratrstva stál mistr špitálu. Posléze byl u špitálu vybudován kostel zasvěcený sv. Janu Křtitelovi, který se stal patronem špitálu i celého bratrstva.

Špitál sloužil jako zázemí poutníků, kteří chtěli ve Svaté zemi navštívit místa posvěcená Bohem, aby tak posílili svou víru. Cestování do Svaté země bylo v té době pochopitelně mnohem obtížnější než dnes. Proto špitál sloužil i jako nemocnice či ošetřovna a ubytovna. Později za druhého mistra blahoslaveného Raymunda de Puy se vytvořila ozbrojená složka řádu, kterou tvořili rytíři; jejich úkolem bylo doprovázet skupiny poutníků na jejich cestě po Svaté zemi a bránit je před obtěžováním a útoky některých muslimů.

Později se řád rozšiřuje do Evropy. Do českých zemí přichází péčí krále

Dokončení na str. 2

Socha Dona Bosca s jeho ostatky
Foto: <http://www.bihk.cz>

Don Bosco v České republice

Za dva roky, 16. srpna 2015, uplynou dvě století od narození svatého Jana Bosca, výjimečného italského kněze, který celou svou službu věnoval péči o děti a mladé lidi. Hlavně o ty problémové, s nimiž si společnost nevěděla rady. Hlavní představený salesiánů don Pascual Chávez Villanueva přišel s výzvou, aby Don Bosco před tímto jubileem navštívil všechna místa, kam se jeho salesiáni dostali. Celým salesiánským světem (salesiáni jsou ve 130 zemích) proto teď putují jeho ostatky, uložené buď ve velké skleněné urně nebo v soše Dona Bosca (na snímku). Socha je bronzová a je navržena a zhotovena italským sochařem Maurem Baldessarim. Je 1,6 m vysoká a váží 275 kg. Uvnitř sochy je schránka, v níž je uschováno pravé předloktí Dona Bosca. Ostatky Dona Bosca uctily již tisíce lidí v Africe, Asii i Americe. Pro členy Salesiánské rodiny to je výzva oživit svůj vztah k zakladateli díla a vzoru salesiánské životní cesty.

Naši republiku navštíví socha Dona Bosca ve dnech 1.–13. února 2013. Don Bosco tímto způsobem zavítá celkem do jedenácti měst v Čechách a na Moravě: z Plzně poputuje přes Prahu, Teplice, Litomyšl, Hradec Králové, Fryšták, Havířov, Brno, Zlín a Ostravu do Českých Budějovic. Ve všech městech je připraven zvláštní program, mše svaté, modlitby, uctívání ostatků a kulturní či sportovní program pro děti.

„Donu Boscovi, který nás navštíví, chceme svěřit děti a mladé lidi z České republiky: rodiny, ve kterých vyrůstají, vztahy, které vytvářejí, jejich víru a vzdělání,“ říkají salesiáni ve svém mottu k akci nazvané *Don Bosco u nás*.

Pouť bude pokračovat v Rakousku, Maďarsku, Polsku a dalších evropských zemích. Více se o akci dozvíte na <http://www.sdb.cz/co-delame/akce/don-bosco-u-nas>.

Salesiáni Dona Boska

Dokončení ze str. 1

Vladislava II. po jeho návratu z II. křížové výpravy, během níž se setkal s blahoslaveným Raymundem. Stalo se tak mezi roky 1158–1169. Centrem řádu se stala komenda s kostelem, dnes nazývaným Panna Maria Pod řetězem, v Praze na Malé Straně. Posléze řád zakládá další svá sídla např. v Manětíně, v Kadani, pak ve Strakonících či v Horažďovicích nebo v Ivanovicích.

České velkopřevorství je nejstarším v rámci celého Řádu. Kromě něj řád tvoří dalších pět velkopřevorství, šest podpřevorství a čtyřicet sedm národních asociací. Řád je subjektem mezinárodního práva, má vlastnosti nezávislého státu. Zachovává přísnou neutralitu. Neutralita spolu se suverenitou jsou výbornou pomocí v humanitárních, zdravotnických i sociálních intervencích řádu po celém světě.

V současnosti má řád kolem 12 500 členů – rytířů, dam a kněží; činnost řádu je podporována více než 80 000 dobrovolníky. V České republice funguje Maltežská pomoc a Česká maltežská pomoc. Každoročně řád organizuje pouť nemocných do Lurd.

Po tolika staletích je řád zde, aby neustále bránil víru a sloužil potřebným. Je jasné, že nelze žít pouze ze slavné minulosti. Je však potřeba ji znát, abychom měli odvahu a silnou důvěru v Boha pro budoucnost.

*fr. Filip M. Suchán OPraem
čestný konventuální kaplan
maltežského řádu*

Letošní Tříkrálová sbírka přinesla rekordní výtěžek

Sčítání výsledků Tříkrálové sbírky 2013 dospělo do finále. Dárci přispěli částkou téměř 76,9 milionu Kč, tedy o 1,6 milionu Kč více než v loňském roce. Výnos sbírky je tak nejvyšší v její dosavadní třináctileté historii. Získané prostředky podpoří desítky charitních projektů v České republice. Desetina výnosu je určena na humanitární a rozvojovou pomoc do zahraničí.

„Výsledek letošní Tříkrálové sbírky nás opět překvapil a předčil naše očekávání. Jméno Charity ČR bych chtěl vyjádřit vděčnost nejen dárcům, ale také téměř 55 tisícům dobrovolníků, kteří se na sbírce podílejí. Překročení loňského výtěžku o více než milion korun vnímám jako obrovský závazek. Věřím však, že si důvěru dárců Charita ČR zaslouží a peníze pomohou tím nejlepším způsobem více než 125 tisícům potřebných, kterým naše služby pomáhají. Zvláště v době vládních škrtů je pro nás tento projev solidarity ze strany dárců velkou oporou,“ uvedl ředitel Charity ČR Oldřich Haičman.

„Děkuji všem, kteří výsledku sbírky jakkoli pomohli a za vše, co pro letošní výsledek udělali. Zvláštní dík však zasluhují dárci a také velcí i ti menší koledníci. Důvěra, odvaha a opravdová podpora všech jsou pro nás velkým závazkem a výzvou,“ uvedl Marek Navrátil, hlavní koordinátor Tříkrálové sbírky.

Charita ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Více než 1000 anglických kněží napsalo dopis hájící manželství

Více než 1000 kněží podepsalo dopis zasláný britskému deníku *The Telegraph*, v němž naléhají na místní zákonodárce, aby se nebáli odmítnout navrhované právní opatření, které by v této zemi umožnilo osobám stejného pohlaví uzavírat „manželství“.

„Zákon o manželství osob stejného pohlaví, pokud bude přijat, bude mít mnoho právních důsledků,“ varuje dopis, který byl zveřejněn 12. ledna. Tento krok by „vážně omezil schopnost katolíků učit pravdu o manželství v jejich školách, charitativních institucích nebo kostelích,“ uvedli kněží.

V prosinci konzervativní vláda oznámila svůj plán zavést zákon umožňující „manželství“ osob stejného pohlaví před rokem 2015. Premiér David Cameron řekl, že náboženským společenstvím bude umožněno vykonávat svatební obřady pro osoby stejného pohlaví, ale nebudou k tomu nuceny.

1067 signatářů představuje čtvrtinu kněží v Anglii a Walesu. Je mezi nimi osm biskupů, ordinář pro anglikánské konvertity a čtyři benedikťinští opati.

Dopis kněží poukázal na to, že mužské a ženské pohlaví se přirozeně doplňují, což umožňuje uzavírat manželství jako celoživotní partnerství mezi mužem a ženou. Toto partnerství je základem a základním stavebním kamenem naší společnosti, napsali, protože domov, děti a rodinný život jí dávají růst.

Právníci varují, že pokud zákon projde, mohly by katolické školy přijít o financování, učitelé by mohli být trestáni či propouštěni, když odmítnou podporovat manželství osob stejného pohlaví, a kaplani v nemocnicích, věznicích a na vojenských základnách by mohli čelit právním odvetným opatřením.

EWTN/CNA

Svatý otec Benedikt XVI. zveřejnil poselství k postní době

Vztahu dvou teologálních ctností – lásky a víry – se věnuje letošní poselství Svatého otce k postní době, nazvané *Víra v lásku podněcuje lásku*. Papež čerpá ze 4. kapitoly prvního Janova listu, konkrétně z verše „My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám“ (1 Jan 4,16). Benedikt XVI. připomíná, že úzké provázanosti víry s láskou se věnuje ve své první encyklice *Deus caritas est*. Víra, zdůrazňuje papež, znamená poznat pravdu a přijmout ji; láska je „putováním“ v této pravdě. Vírou vstupujeme do vztahu přátelství s Pánem, v lásce tento vztah prožíváme a pěstujeme jej. Tyto dvě ctnosti jsou tudíž niterně propojeny, neexistuje mezi nimi rozpor či soupeření. Vztah mezi nimi je obdobný vztahu dvou základních svátostí – křtu a eucharistie. Křest sice předchází eucharistii, ale je k ní nasměrován jako k plnosti křesťanského života. Víra analogicky předchází lásku, avšak dospívá k ryzosti pouze tehdy, je-li korunována láskou, vysvětluje poselství.

Chceme-li žít zdravým duchovním životem, musíme se vyhybat jak fideismu, tak moralizujícímu aktivismu, podotýká Svatoť otec a pokračuje: Vztah k Bohu je vždy prioritní, skutečné evangelní sdílení se musí opírat o víru. Někdy totiž máme tendenci omezit pojem „láska“ na pouhou solidaritu nebo humanitární pomoc. Je proto důležité si připomenout, že nejvyšším skutkem lásky je právě evangelizace, tedy „služba Slovu“. Nejdobrotivější – a tudíž nejláskyplnější – skutek je přivést naše bližní k účasti na radostné zvěsti evangelia, dovést je ke vztahu s Bohem. Víra bez skutků je jako strom bez ovoce, připomíná Benedikt XVI. Postní doba nás zve k tomu, abychom pomocí tradičních ustanovení Církve posilovali svou víru. Jak pozorným, déle trvajícím posloucháním Božího slova a účastí na svátostech, tak růstem v lásce k Bohu a bližnímu, postem, pokáním a almužnou.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

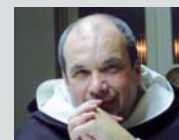
Nejvznešenější, o kom můžeme uvažovat, je ten, kterému vděčíme za život a jehož jsme obrazem. Boží skutečnost, Bůh, Pán. Každodenní starosti, povinnosti, odpovědnost za druhé, ale i různá světská materiální či intelektuální lákadla nás odvádějí od aktuálního rozvažování o Bohu. A přesto – On je za tím vším, a když se dokážeme zastavit a vytvořit si prostor pro přemýšlení o Bohu, můžeme zakusit velký pokoj. K takové důstojnosti jsme povoláni a uschopněni, že si můžeme klást otázky o svém Tvůrci, o smyslu všeho, a že jsme s to alespoň částečně nalézat adekvátní odpovědi.

Jak krásné je přemítat o Bohu. Samotná existence věcí na něj odkazuje; tím spíše vesmírný řád a osobní život. Krása přírody dává tušit nekonečnou krásu Boží. Dobrota lidských srdcí vypovídá o nekonečné dobrotě Boží. Zkušenost nalezení kterékoli pravdy nás přivádí k údivu vůbec nad možností pravdy a k tomu, který je Pravda sama. Vědomí osobní svobody nás naplňuje vděčností k tomu, jenž je její zárukou, který chtěl, abychom byli svobodní podobně jako On. Prožitek štěstí z lásky: miluji druhého a jsem milován – nám pomáhá odhalit princip všeho a také to, co je Bohu nejvlastnější – Lásku.

Už sama kontemplace Boží skutečnosti člověka povznáší. Jsme pak schopni hlouběji vnímat věci a vztahy v tomto světě. Každodenní práci a úkoly konáme s hledím otevřeným k nebi. Zakoušíme tajemné propojení Věčného s naším malým písečkem anebo třeba s nedávnou prezidentskou volbou.

A co teprve setkání s Ním. Ten Bůh, o kterém smíme uvažovat, nás oslovil. Volá nás jménem. Ten Bůh, jehož volání jsme zachytili, se vtělil a žije náš lidský život. Jak je nám blízko, jak nám rozumí a jak nám naslouchá. Naše důstojnost roste – jsme nejen myslící Boží tvorové, ale i Boží přátelé. Láska stojí přede dveřmi a klepe. Čeká, jak odpovíme.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

SVĚDOMÍ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Celník a farizej. Foto: <http://parabolasjesus.do.am>

V 19. žalmu stojí věta, již je vhodné stále promýšlet: „Kdo však pozná každé pochybení? Očišť mě od chyb, jež jsou mi skryty!“ (Žl 19,13) To není starozákonní objektivismus, nýbrž nejhlubší lidská moudrost: Nevidět již více vinu, umlčet svědomí v tolika oblastech je nebezpečnější onemocnění duše než jen vina uznána jako vina. Kdo nevnímá, že zabíjení je hřích, upadl hlouběji než ten, kdo uznává hanebnost svého jednání, neboť je mnohem více vzdálen od pravdy a obrácení.

Ne nadarmo se člověk, jenž se považuje za spravedlivého, objevuje v setkání s Ježíšem jako opravdu ztracený. Jestliže celník se všemi svými nespornými hříchy stojí před Bohem jako více spravedlivý než farizej se všemi svými opravdu dobrými skutky (Lk 18, 9–14), pak to nespočívá v tom, že by snad celníkovy hříchy nebyly hříchy a dobré skutky farizeje ne-

byly dobrými skutky. Neznamená to, že dobrý skutek člověka není před Bohem dobrý a zlý skutek zlý nebo prostě nijak zvlášť důležitý. Důvod tohoto paradoxního hodnocení Boha se ozřejmí právě na základě naší otázky: Farizej si už nepřipouští, že má také vinu. Je se svým svědomím zcela vyrovnán. Toto umlčení svědomí ho však činí nepřístupným Bohu a lidem, zatímco křik svědomí, které tíží celníka, ho otvírá vůči pravdě a lásce. Ježíš může působit u hříšníků proto, že se za zástěnou svého bludného svědomí neuzavřeli vůči změně, kterou Bůh od nich – od nás očekává. Proto nemůže působit u „spravedlivých“, neboť ti nepocítují potřebu odpuštění a obrácení; jejich svědomí je totiž neobžalovává, nýbrž ospravedlňuje.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

VĚŘÍM V BOHA

Katecheze Svatého otce Benedikta XVI. na generální audienci

Svatý otec nás vybízí k reflexi počátečních slov Kréda *Věřím v Boha*. Toto zdánlivě prosté tvrzení nám ve skutečnosti otevírá nekonečný obzor vztahu k Pánu a k jeho tajemství.

Drazí bratři a sestry, v rámci Roku víry bych dnes rád spolu s vámi zahájil reflexi nad Krédem, tedy slavnostním Vyznáním víry, které nás jakožto věřící v životě provází. Krédo začíná slovy: „Věřím v Boha“. Je to zásadní a ve své podstatě zdánlivě prosté tvrzení, které však otevírá nekonečný obzor vztahu k Pánu a k jeho tajemství. Víra v Boha v sobě zahrnuje oddanost k němu, přijetí jeho Slova a radostnou poslušnost vůči jeho zjevení. Jak učí *Katechismus katolické církve*, „víra je osobní úkon: je to svobodná odpověď člověka Bohu, který se mu

zjevuje“ (KKC 166). Možnost vyjádřit víru v Boha je tedy zároveň dar – Bůh se zjevuje a jde nám vstříc – i závazek; je to božská milost i lidská odpovědnost, zkušenost dialogu s Bohem, který ze své lásky „oslovuje lidi jako přátele“ (*Dei Verbum* 2), a mluví k nám, abychom ve víře a s vírou mohli vstoupit do společenství s ním.

Kde můžeme slyšet Boha a jeho Slovo? Především v Písmu svatém se Boží slovo stává slyšitelným a živí nás jakožto Boží „přátele“. Celá Bible podává zjevování Boha lidstvu; celá Bible mluví o víře a učí víře tím, že vypráví dějiny, ve kterých Bůh

rozvíjí svůj plán vykoupení a stává se naším bližním skrze množství zářivých postav, které v něho věří a jemu se svěřují, až k plnosti zjevení v Pánu Ježíši.

Velmi krásná je v této souvislosti 11. kapitola listu Židům, kterou jsme vyslechli na začátku generální audiencie. Mluví se tady o víře a jsou líčeny velké biblické postavy, které ji žily a staly se tak vzorem pro všechny věřící. První verš tohoto textu praví: „Véra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme“ (Žid 11,1). Oči víry jsou tedy schopny vidět neviditelné a srdce

věřícího může doufat proti vši naději právě jako Abrahám, o kterém Pavel v listě Římanům říká, že „uvěřil, ačkoli už nebylo naděje“ (Řím 4,18).

A právě u Abraháma bych se chtěl pozastavit a věnovat mu pozornost, protože je první velkou směrodatnou postavou, mluví-li se o víře v Boha. Praotec Abrahám, příkladný vzor a otec všech věřících (srov. Řím 4,11–12) je v listu Židům představen takto: „Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí“ (Žid 11,8–10).

Vyjdí ze své země

Autor listu Židům tady poukazuje na Abrahámovo povolání, jak je líčí kniha Geneze, první kniha Bible. Co požaduje Bůh od tohoto praotce? Žádá jej, aby opustil svou vlast a odjel do země, kterou mu ukáže: „Vyjdí ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu“ (Gn 12,1). Jak bychom odpověděli my na podobnou výzvu? Jde přece o odchod do neznáma bez znalosti toho, kam jej Bůh povede. Je to cesta, která vyžaduje radikální poslušnost i důvěru, kterých lze dosáhnout jedině vírou. Avšak temnota neznáma, kam se má Abrahám vydat, je osvětována světlem příslibu. Bůh přidává k pokynu ubezpečující slovo, které před Abrahámem otevírá budoucnost života v plnosti: „Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno... a v tobě budou požehnána všechna pokolení země“ (Gn 12,2,3).

Požehnání se v Písmu svatém pojí především k daru života, který přichází od Boha a zjevuje se především v plodnosti, v životě, který se množí a přechází z generace na generaci. A k požehnání se pojí také zkušenost vlastnictví nějaké země, stabilního místa, kde se žije a roste ve svobodě, v bezpečí a v bázi Boží, a vytváří se společnost lidí věrných Smlouvě: „království kněží a svatý národ“ (srov. Ex 19,6).

Důvěra v Boží přísliby

Abrahám je tedy v božském plánu předurčen, aby se stal „otcem mnohých národů“ (Gn 17,5; srov. Řím 4,17–18) a vstoupil do nové země, kterou bude obývat. Jeho žena Sára je však neplodná, nemůže mít děti. A země, do níž jej Bůh vede, je daleko od jeho původní vlasti, je už obydlena jinými národy a nikdy mu nebude doopravdy patřit. Biblický vypravěč to zdůrazňuje, byť velice diskrétně, a když Abrahám přichází na místo zaslíbené Bohem, praví: „Tehdy byli v zemi Kanaán-

Musíme ustavičně překračovat sebe sama jako Abrahám a vnášet do každodenní reality jistotu víry v Boha, jenž přináší život a spásu.

Abrahám, Bible Historiale (1372)
Foto: <http://cccchoirnotes.blogspot.cz>

ci“ (Gn 12,6). Země, kterou Abrahámovi dává Bůh, mu nepatří, je cizincem a tím navždy zůstane s tím vším, co to s sebou nese: nebýt vlastníkem, stále pocíťovat svoji nouzi a všechno vidět jako dar. To je také duchovní stav toho, kdo se vydává následovat Pána, rozhoduje se odejít a přijmout povolání ve znamení jeho neviditelného, ale mocného požehnání. A Abrahám, „otec věřících“, toto povolání přijímá vírou. Svatý Pavel v listě Římanům píše: „Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: Tak četné bude

tvé potomstvo! A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let –, že je neplodné i Sárino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božím zaslíbením, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že Bůh má dost moci, aby splnil, když něco slíbí“ (Řím 4,18–21).

Každodenně prožívat dar víry

Víra vede Abraháma na paradoxní cestu. Bude požehnán, ale bez viditelných znamení tohoto požehnání. Obdrží příslib, že se stane velkým národem, ale žije spolu s neplodnou manželkou Sárou; je uveden do nové vlasti, ale musí tam žít jako cizinec a jediný kus země, který mu bude dovoleno vlastnit, je pozemek, kde pohřbí Sáru (srov. Gn 23,1–20). Abrahám je požehnán, protože vírou dovede rozlišovat božské požehnání, překračovat zdání, důvěřovat v Boží přítomnost, třebaže se mu jeho cesty jeví tajemnými.

Co to znamená pro nás? Když tvrdíme: „Věřím v Boha“, říkáme jako Abrahám: „Důvěřuji Ti, svěřuji se Ti, Pane“, ale nikoli jako někomu, ke komu se utíkám jenom v těžkých chvílích nebo komu věnuji nějakou chvíli během dne nebo týdne. Říci „Věřím v Boha“ znamená založit na něm svůj život, nechat se denně vést jeho Slovem v konkrétních rozhodnutích beze strachu, že ztratím něco ze sebe sama. Když je při obřadu křtu třikrát kladena otázka: „Věříte?“ v Boha, v Ježíše Krista, v Ducha Svatého, svatou katolickou církev a další pravdy víry, odpovídá se třikrát v jednotném čísle: „Věřím“, protože darem víry má moje osobní existence prodělat obrat, změnu, konverzi. Pokaždé, když se účastníme křtu, bychom se měli ptát, jak každodenně prožíváme tento velký dar víry.

Pravá vlast

Věřící Abrahám nás učí víře a jako cizinec na této zemi nám ukazuje pravou vlast. Víra z nás činí poutníky na této zemi, jsme součástí světa a dějin, ale kráčíme k nebeské vlasti. Víra v Boha z nás činí nositele hodnot, které často neodpovídají módě a dobovému mínění; žádá po nás, abychom přijali kritéria a osvojili si jednání, která nepatří k běžnému způsobu myšlení. Křesťan nesmí mít strach vydá-

vat se proti proudu, aby žil vírou, a odolávat pokušení uniformity. V mnoha našich společnostech se Bůh stal „nepřítomným“ a jeho místo zaujaly četné modly, nejrůznější idoly, zvláště majetek a autonomní „já“. Také značné a pozitivní pokroky vědy a techniky zavedly člověka do iluze všemohoucnosti a soběstačnosti, a rostoucí egocentrismus vytvořil nemálo nerovností v osobních vztazích i sociálním jednání.

A přece žížeň po Bohu (srov. Žl 63,2) neustává a evangelní poselství nadále zní ve slovech i skutcích mnoha mužů a žen.

Abrahám, otec věřících, je nadále otcem mnoha dětí, které přijímají rozhodnutí jít v jeho šlépějích, vydávají se na cestu v poslušnosti božskému povolání, svěřují se blahodárné přítomnosti Pána a přijímají jeho požehnání, aby se staly požehnáním pro všechny. Všichni jsme povoláni do světa požehnaného vírou, abychom beze strachu následovali Pána Ježíše Krista. A nezřídka je to také obtížná cesta, která obnáší zkoušky a smrt, ale otevírá k životu v radikální proměně reality, kterou je s to vidět a v plnosti vnímat jediné zrak víry.

Tvrzení „Věřím v Boha“ nás tedy nutí, abychom ustavičně vycházeli ze sebe samých jako Abrahám a vnášeli tak do každodenní reality, v níž žijeme, jistotu, kterou nám dává víra, totiž jistotu přítomnosti Boha v dějinách, včetně dneška, přítomnosti, která přináší život a spásu a otevírá nás k budoucnosti s ním v plnosti života, který nikdy nepozná zánik.

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezititulky redakce)

BUNKR PRO LIDSTVO

I kdyby celý Vatikán lehl popelem, bez úhony přežije malý kryt s knihovnou, v níž jsou uloženy největší poklady písemnictví: vzácné rukopisy. Mnohovrstevný betonový kryt vznikl během rekonstrukce vatikánské knihovny dokončené v loňském roce. „Lidé si neuvědomují, co je v krytu uloženo. Za co všechno v tomto ohledu vděčí lidstvo Církvi,“ řekl nedávno prefekt knihovny P. Cesare Pasini.

Vatikán tyto poklady před světem neukrývá. Právě naopak. Vědci k nim měli přístup vždycky a zanedlouho budou přístupné každému zájemci. Vatikánská knihovna právě zveřejnila na svých internetových stránkách prvních 256 manuškriptů. Je to první zkušební výběr z více než 80 tisíc rukopisů uchovávaných za Bronzovou bránou a nyní postupně digitalizovaných ve velmi vysokém rozlišení, díky technice vypracované NASA.

Poklad lidstva zachovaný ve Vatikánu a nyní zpřístupnový světu je rovněž dobrým symbolem toho, čím má být Církev ve vztahu k upadající západní civilizaci, bezstarostně podkopávající vlastní základy. V posledních měsících se míří na rodinu, manželství a také na svobodu svědomí. Barack Obama, François Hollande a David Cameron urputně usilují o změnu definice manželství. Těžko říct, nakolik se v tom řídí osobním přesvědčením a nakolik se snaží vyhovět mocné a bohaté lobby. Oficiálně jim jde pouze o zaručení rovnoprávnosti hrstce diskri-

Vatikánská knihovna. Foto: <http://www.settemuse.it>

Církev zachovala pro příští pokolení mnoho pokladů lidstva. Dnes musí zachovat pravdu o člověku.

minovaných gayů a lesbiček. Ujišťují, že nijak nenaruší práva ostatních obyvatel. Tak tomu ovšem není.

Párům téhož pohlaví se přece přiznává právo na adopci a na umělé oplodnění, a takzvané právo dospělých na dítě se tak staví nad nezadatelné právo dítěte na otce a matku. Dobré je také vědět, že nejde o marginální jev. Ve Flandrech je už více než polovina všech adoptovaných belgických dětí adoptována homosexuálními páry. Není to poprvé, co se rovní stali rovnější.

Nová definice manželství ohrožuje také svobodu svědomí. Britský ministr

školy Michael Gove nedávno prohlásil, že učitelům, kteří nebudou učit o manželství ve shodě s novou definicí, hrozí propuštění z práce. Totéž se týká všech dalších veřejných pracovníků, kteří nějakým způsobem přicházejí do kontaktu s rodinou. A nejde jen o prázdné výhrůžky. V Anglii a Walesu byly v posledních letech uzavřeny všechny katolické adopční organizace. Právě proto, že nepřistoupily na zprostředkovávání adopcí pro homosexuály. Jsou to konkrétní důsledky zákona o rovnoprávnosti homosexuálů, který v roce 2006 prosadil Tony Blair, s tím, že nový zákon nijak neovlivní činnost církevních adopčních agentur.

Důvodů k obavám je tedy nemálo. Během posledních setkání s francouzskými, americkými a anglickými biskupy Benedikt XVI. povzbuzoval k odvaře, k jasnému hlásání pravdy o člověku. Biskupové, pamětlivi těchto slov, nemlčí. Anglický biskup Mark Davies nedávno dokonce řekl, že je připraven jít za své názory do vězení. Nadchází doba, kdy bude třeba vydat svědectví také před soudem. Musíme to udělat, nejen pro tento svět, ale také pro budoucí generace – řekl biskup Davies.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk, redaktor a publicista

TRPĚLIVĚ NĚST KRISTŮV KŘÍŽ

Svatý Peregrin Laziosi, servitský řeholník

V den svátku Panny Marie Lurdské se slaví Světový den nemocných. Přímluvcem za uzdravení a příkladem trpělivého snášení utrpení nám může být vedle jiných také servitský řeholník svatý Peregrin Laziosi, patron těch, kdo trpí nemocemi nohou a rakovinou.

V knize *Servitus Mariana seu Historia Ordinis Servorum* napsal v roce 1667 řádový historik Augustin Maria Romer: „Blažený Peregrinus Latiosus, kterého kdysi jako poutníka odklánějícího se z pravé cesty uvedl do nebe blahoslavený Filip Benitius, ukazuje nyní cestu těm, kdož trpělivě snášejí tělesné bolesti. Jako napodobitel Joba, když byl postižen krutou nemocí na noze, která mu měla být amputována, uslyšel od Krista výzvu k následování a vydal svědectví bezúhonnosti.“

Život svatého Peregrina můžeme přirovnat k pouti (lat. *peregrinus* = poutník). Jako jediný ze servitských světců si získal širokou oblibu mezi všemi sociálními vrstvami. Se stopami jeho úcty se lze setkat na mnoha místech naší země, dokonce i tam, kde servité jako řád nikdy nepůsobili. Jeho dlouhý život, vedoucí od konverze v mladistvém věku, se ubíral klidnými cestami v plnění řeholních povinností a účinné pomoci ostatním lidem. Ctnosti, kterými oplýval – trpělivost, poslušnost, víra, naděje a láska, se odrážely v jeho konání a nakonec jej dovedly do nebeské slávy.

Obrácení

Peregrin Laziosi se narodil v roce 1265 v malém městečku Forli ve střední Itálii a tam také roku 1345 zemřel. Byl jediným synem patricijské rodiny Laziosi. Mládí prožil v zábavě a radovánkách, obklopen svými přáteli. Koncem 13. století zuřily spory mezi ghibelliny (císařskou stranou) a guelfy (papežskou stranou). Město Forli se postavilo proti papeži Martinovi IV. a ten v roce 1281 vyslal svatého Filipa Beniziho, generálního priora nedlouho předtím založeného řádu servitů, aby uklidnil výbušnou situaci a spory. Mladý Peregrin v čele mladíků však s tímto aktem nesouhlasil a veřejně Filipa Beniziho

napadl. Posléze však svého činu litoval a pod vlivem svatého Filipa se obrátil k ctnostnému životu.

Byl znám jako velký kajcíník, který po celý svůj život neznal chvíli spočinutí. Rozhodl se zasvětit svůj život Panně Marii a vstoupil do řádu servitů. Po noviciátě v Sieně se vrátil do Forli. Celý svůj ži-

Filippo Lippi: Uvedení Páně do chrámu, vlevo sv. Filip Benizi, vpravo sv. Peregrin Laziosi (1465). Foto: Wikipedia

vos zasvětil modlitbě a meditaci. Traduje se, že po dalších třicet let stál na nohou, modlil se a postil a v klášteře ve Forli, který sám založil, vykonával svěřené práce. Nikdy nepřijal kněžské svěcení, byl pouze řeholním bratrem.

Zázračné uzdravení

Po mnoha letech odříkavého života onemocněl bérčovými vředy a lékař doporučil amputaci. V noci před operací se Peregrin modlil před sochou ukřižovaného Krista v kapitulní síni kláštera ve Forli. Při modlitbě usnul a ve snu se mu zdálo, že se k němu sklonil Kristus a uzdravil jej. Po probuzení Peregrin zjistil, že je

zdráv. Tato událost je nejčastějším motivem jeho zobrazení. Peregrin zemřel 1. května roku 1345. Hned po jeho smrti se událo mnoho zázračných uzdravení. Záhy se stal patronem těch, kteří trpěli onemocněními nohou i dalšími neduhy.

Kanonizace

V roce 1609 byl Peregrin papežem Pavlem V. blahorečen a v roce 1726 jej Benedikt XIII. zapsal do seznamu svatých.

Velkolepé oslavy kanonizace se uskutečnily také v Praze. Na Starém Městě se konalo procesí vedené servity od sv. Michaela a jezuity z Akademické koleje Tovaryšstva Ježíšova. Před procesím kráčeli tři poutníci, oblečení v římském oděvu a s poutnickými holemi. Na přenosných jevištích se odehrávaly výjevy ze života svatého Peregrina. Celý průvod byl doprovázen trubači jezuitské akademické koleje. Procesí doprovázela vysoká šlechta, všechny stavy a zástupci všech řádů působících na Starém Městě. Během průvodu se zpívaly litanie a hymnus z hodišek *Peregrine ter beate*.

Rozšíření úcty

V zaalpských zemích se začal svatý Peregrin uctívat až po roce 1612, kdy druhá manželka knížete Ferdinanda II. Tyrolského Anna Kateřina Gonzaga pozvala do Innsbrucku servity z Monte Senario u Florencie, kteří s sebou přinesli i úctu ke svatému Peregrinovi. V 18. století ve Vídni měli Lichtenštejnové svatého Peregrina tradičně v úctě a podpořili servity v jejich úmyslu zbudovat v klášterním kostele v Rossau kapli s oltářem a sochou svatého Peregrina. Ve všech rakouských klášterních kostelích se nalézaly obrazy svatého Peregrina.

Z rakouských zemí se úcta rychle šířila do zemí habsburského soustátí. V Če-

chách, kde svatý Peregrin získal velkou oblibu, byla propagována zejména servitským řádem. Servité v Nových Hradech si pořídili pro boční oltář sochu svatého Peregrina klečícího pod křížem a s andělem zahalujícím ránu na jeho noze. Také v Čechách měl svatý Peregrin své šlechtické příznivce. Hrabě Maxmilián Václav Lažanský nechal zhotovit v roce 1761 Peregrinovu sochu stojící nedaleko Rabštejna nad Střelou. Dokladem lidové úcty byla studánka svatého Peregrina u Sedlíkovic na Šumavě. Na Moravě v lázních Teplice nad Bečvou postavil hrabě Karel z Ditrichštejna v roce 1775 kapli zasvěcenou svatému Peregrinovi. Z roku 1863 pochází kaple v Ořechově u Brna, která byla zastávkou na cestě do Mariazell.

Svědectví o uzdravení

Od středověku se úcta ke svatému Peregrinovi šířila po celé Evropě. Byl vyzván jako patron nemocných rakovinou a trpících chorobami dolních končetin. V českých zemích jsou také svědectví o uzdravení v archivních dokladech. V klášteře servitů v Rabštejně nad Střelou v západních Čechách se jich zachovalo několik. Jsou zaznamenány rukou archiváře s dovětkem *gratia per S. Peregrinum*. První je z roku 1729, ve kterém Jakub Jan Schlögl napsal, že tři čtvrtě roku trpěl bolestmi nohou.

Nepomohly žádné léky; dostal vnuknutí, aby šel do Rabštejna k servitům. Na jejich popud se modlil ke svatému muži jménem Peregrinus a posléze se na jeho přimluvu uzdravil. Další záznam popisuje případ dívky z roku 1768, která se po bezvýsledném léčení obrátila s modlitbou ke svatému Peregrinovi a rovněž se uzdravila.

Studánka sv. Peregrina u Sedlíkovic
Foto: <http://peregrin.webnode.cz>

Obnovení úcty

Když se po roce 1990 vrátil do Čech řád servitů do Nových Hradů v Čechách, začala se zároveň obnovovat úcta ke svatému Peregrinovi. U příležitosti 275. výročí kanonizace v roce 2001 byla obnovena úcta ke svatému Peregrinovi také v bývalém klášteře servitů na Starém Městě pražském a znovu se uskutečnilo slav-

nostní procesí. Jednou z laických iniciativ byl vznik Společenství sv. Peregrina Laziosi OSM v Ořechově u Brna. Jeho účelem je společné úsilí všech zúčastněných o dokonalejší život podle Kristova evangelia a posílení víry, zvláště zachování úcty ke svatému Peregrinovi. Dalšími úkoly je rozšíření servitské rodiny a pořádání poutí ke svatému Peregrinovi a Panně Marii Bolestné. Prostřednictvím laiků se počala šířit také nověna ke svatému Peregrinovi. Vždy, když se věřící spojili v modlitbě za nemocného a vyjádřili tím skrze svatého Peregrina důvěru Pánu, nemoc ustoupila. Jako příklad uvádíme otce osmi dětí, který se vyléčil z těžké leukémie, a uzdravení ženy v pokročilém stadiu rakoviny vaječníků. Dokladem zásahu svatého Peregrina je také obrácení a následný křest těžce nemocného muže. V dnešní době se obracíme ke svatému Peregrinovi jako k pomocníkovi při rakovině a revmatismu a jako patronu rodiček.

Pavla Semerádová

Collegium Marianum se sídlem v bývalém klášteře servitů u sv. Michaela Archanděla na Starém Městě pražském
Redakčně upraveno, kráceno

Další informace o Společenství sv. Peregrina Laziosi najdete na <http://peregrin.webnode.cz>

CESTA PROMĚNY SE VYPLÁCÍ

Rozhovor s lékařkou Christl Ruth Vonholdtovou

Chtít pomáhat homosexuálně orientovaným, kteří žádají o terapii, nemá nic společného s homofobií.

Existují samozřejmosti, o kterých se nevyplatí ztratit jediné slovo. Patří mezi ně i skutečnost, že je ostudné diskriminovat homosexuálně orientované osoby. Právě mezi nimi je možno najít mnohé nadané a citlivé jedince. Představu mnoha lidí o homosexuálech však naneštěstí utvářejí veřejné pochody, při nichž pochodují stovky gayů a lesbiček v provokativním až odporném přestrojení. Realita je totiž jiná: mnozí žijí své sexuální založení

rádi, ať už diskrétně nebo otevřeně. Jiní však touto orientací a s ní spojenou osamělostí trpí.

MUDr. Christl Ruth Vonholdtová, lékařka pro děti a mládež, je přesvědčena, že homosexualitu lze změnit. Tím na sebe přivolala hněv německého Svazu lesbiček a gayů. K protestům došlo už před jejím plánovaným vystoupením na velkém křesťanském kongresu pro mládež Christival v Brémách roku 2008.

Naposledy se hnutí homosexuálů neúspěšně dožadovalo, aby Dr. Vonholdtová nesměla vést seminář na Mezinárodním kongresu pro psychoterapii a duchovní péči v Magdeburku. Šestapadesátiletá lékařka vede Německý institut pro mládež a společnost ekumenické komunity Ofenziva mladých křesťanů (OjC, Reichelsheim v Odenwaldu). Karsten Huhn z evangelické informační agentury „idea“ jí položil několik otázek.

Říká se, že trpíte homofobií. Máte tedy strach z homosexuálů?

Slovo homofobie se stalo bojovým heslem, které je používáno k hanobení a diskriminaci těch, kdo vyznávají tradiční sexuální morálku. Proč bych se měla bát homosexuálů? Pravidelně s nimi přece hovořím. Odůvodněné odmítání homosexuálního chování, které se mnou mnoho lidí sdílí, není homofobie.

Zelený poslanec Bundestagu Volker Bech, který žije podle vlastního sdělení v homosexuálním svazku a patří k vašim kritikům, říká: „Jsou pozice, s kterými člověk prostě nediskutuje na stejné rovině!“

To ukazuje, že pan Bech o nějakou věcnou diskusi nemá zájem. Naše informace o homosexualitě jsou vědecky doložené. To žel neplatí pro mnohá prohlášení Svazu lesbiček a gayů.

Ekumenická pracovní skupina Homosexuálové a Církev (HuK) vám ale vytyká, že vámi udávané studie nejsou objektivní. My odkazujeme na studie prováděné podle všeobecně uznávaných standardních psychologických postupů. Existují vynikající vědci jako Robert Spitzer, profesor psychiatrie na Univerzitě Columbia v New Yorku, který roku 2003 došel v jedné podrobné studii k závěru, že změna sexuálního zaměření na heterosexuální je možná. To ukazují i jiné studie. Homosexuální hnutí tvrdí, že taková změna možná není. Spitzer byl od 70. let 20. století velkým přítelem homosexuálního hnutí. Když zveřejnil svou novou studii, drasticky se to změnilo. Ta nová studie je prostě politicky nekorektní. Původně Spitzer plánoval ještě další studii, ale tlak, jemuž je vystaven, je velký. Mladým vědcům radí, aby se nezabývali možností přeměny u homosexuálů, protože to „ničící kariéru“.

Homosexualita není nemoc, ale...

Je homosexualita nemoc?

Homosexualita byla na seznamu psychických nemocí jen mezi roky 1952 a 1973. Já vidím homosexuální zaměření ne jako nemoc, ale jako výraz problému identity. Muž, který sám sebe vnímá jako homosexuála, často hledá v jiném muži mužnost, kterou v sobě nemohl rozvinout. Podobně to platí i o homosexuálně zaměřené ženě. *Když americký Svaz psychiatrů vyškrtl homosexualitu z katalogu psychických*

nemocí, odůvodnění znělo: „Tady není co léčit, protože homosexualita není nemoc, která vyžaduje léčbu.“

Dnes se spíše mluví o subjektivní poruše. V ICD 10, což je seznam psychiatrických poruch platný v současném Německu, je popsána jako „ich-dystone Sexualorientierung“ (sexuální orientace s poruchou ve vztahu k sobě samému). Týká se lidí, kteří svou sexuální orientací trpí. Lidé, kteří si z vlastní vůle přejí změnu k heterosexuality, mají právo na terapeutický doprovod! O to se zasazují.

Lidé, kteří si z vlastní vůle přejí změnu k heterosexuality, mají právo na terapeutický doprovod.

Hieronymus Bosch: Zahrada pozemských rozkoší, detail (1503–1504). Foto: Wikipedia

Trpí homosexuálové více?

Homosexuálně zaměřeni lidé namítají, že netrpí svou sexualitou, ale tím, že je společnost diskriminuje.

Studie ve skutečnosti ukazují, že homosexuálně žijící lidé častěji trpí: Homosexuální život je spojen s vyšším výskytem sebevražd, depresí a závislostí na alkoholu nebo drogách. Mnozí homosexuálové současně trpí nestálostí homosexuálních vztahů a častým střídáním sexuálních partnerů. Zatím však žádná studie neprokázala, že by tyto problémy byly z velké části zapříčiněny společenskou diskriminací. Tak byla prokázá-

na vyšší míra problémů i v Holandsku, zemi, kde mají rovnoprávné „homosexuální manželství“.

Jak si toto zvýšené riziko vysvětlujete?

Vycházím z toho, že jedna podstatná příčina homosexuality leží ve zraněném vztahu k matce a otci. Toto zranění se nemusí projevit jen na sexuálním zaměření, ale může mít současně i další důsledky, např. deprese, strach, závislost na alkoholu. Tady je nutné další vědecké bádání. *Nemalujete to moc černě? Když člověk pozoruje účastníky demonstrace homosexuálů, získá dojem, že jde o lidi, které život těší.*

Za touto trpytivou fasádou je hodně osamělosti, hodně stresu a problémů.

Jinak než vláda

V tom máte (německou spolkovou) vládu proti sobě. V roce 2008 prohlásila: „Homosexualita nevyžaduje žádnou terapii a ani není žádná terapie přístupná.“

Německá spolková vláda musela v roce 2008 dát spěšně odpověď na dotaz několika poslanců, kteří se snažili pohnout ministryni pro rodinné záležitosti, aby se zřekla svého zaštitění festivalu Christival. Pro mne zůstává otázka: Koho se spolková vláda ptala, než došla k takovému závěru? Mluvili i s lidmi, kteří svým homosexuálním zaměřením trpí a sami hledají cestu z homosexuality? Faktem je, že jsou terapeuti, kteří tu věc z vlastní zkušenosti vidí jinak než spolková vláda.

Neexistuje žádný „gay-gen“

Genetik Dean Hamer z Amerického národního institutu pro výzkum rakoviny říká, že existuje „gay-gen“, a tak nikdo nemůže za to, že je homosexuální.

Hamerova studie byla zveřejněna v roce 1993. On sám se vyjádřil mnohem diferencovaněji a opatrněji. Byl toho názoru, že určitou roli ve vzniku homosexuality hraje i prostředí. Ale mezinárodní tisk to předložil tak, jak jste právě řekl. Přes intenzivní hledání však dosud žádný „gay-gen“ nalezen nebyl. Kanadští vědci, kteří následně provedli velkou studii, nemohli najít žádnou známku Hamerem předpokládaného genu. Ne, sexualita má hodně co dělat se vztahy, touhami a fantaziemi. Jde o komplexní lidské chování, které nelze odvodit z jednoho jediného genu.

Mezitím už mnoho křesťanů říká: „O homosexualitě už nechceme nic slyšet.“

I jiné etické otázky jako např. potrat jsou odsouvány na okraj. Sexualita se často označuje za soukromou věc. Při tom se zapomíná: Diskuze o homosexualitě hraje přední roli při přehodnocování manželství a rodiny. Předsednictvo organizace Zelená mládež už se dožadovalo povolení manželství mezi sourozenci. A při debatě k zákonu o životním partnerství v roce 2000 žádala poslankyně Christina Schenková (tehdy PDS – levicová strana) o povolení bisexuálního manželství.

Když bude manželství předefinováno...

Proč by nemohl být každý živ podle své vlastní sexuální fazóny?

Samozřejmě může každý žít jak chce. Ovšem paragraf 6 německého ústavního zákona staví manželství a rodinu po zásluze pod zvláštní ochranu státního řádu. Nesmíme připustit, aby bylo manželství mezi mužem a ženou předefinováno. Jako žádné jiné společenství přemostují manželství a rodina příkop mezi pohlavími a generacemi. Manželství mezi mužem a ženou a z něj vzešlá rodina přispívají jedinečným způsobem k soudržnosti, stabilitě, míru a kulturnímu rozvoji společnosti.

Mohou být praktikující homosexuálové křesťany?

Upíráte homosexuálům víru?

To bych si nedovolila. Ale muž a žena se – i při jejich různosti – doplňují tak, jak

Jesseův strom (1225). Foto: <http://imaginemdei.blogspot.cz>

Sexualita je nesmírně důležitá pro spojení mezi mužem a ženou, ale neměla by být zásadně oddělena od předávání života.

to u homosexuálního partnerství není možné. Následovník Krista může žít podle mého chápání jen ve dvou životních formách: buď ve věrném monogamním manželství, nebo v sexuální abstinenci.

Je to pro každého dosažitelné?

Otázka je spíš, jestli my křesťané a naše církev ještě k takovému cíli ukazujeme.

Poskytujeme k tomu potřebnou orientaci? Jen tehdy se mohou lidé snažit takového cíle dosáhnout – i když jako my všichni často v životě selhávají. Psychiatr Viktor Frankl (1905–1997) řekl, že je známkou určité neurózy, když se lidé spokojí s tím, co sami v sobě najdou.

Rodina je znevýhodněna

Proč není sexualita jen soukromou záležitostí?

Protože sexualita je spojena s předáváním života. Spojení mezi sexualitou a rozmnožováním je dnes ve společenském povědomí značně okleštěno.

Měl by sex sloužit jen rozmnožování?

Ne, sexualita je nesmírně důležitá pro spojení mezi mužem a ženou, ale neměla by být zásadně oddělena od předávání života. Sexualita je jednou z největších životních sil – jak ve tvořivé, tak v ničivé oblasti. Člověk má ale úkol předávat život. Proto by stát udělal dobře, kdyby více podporoval manželství a rodinu. Ve skutečnosti jsou dnes manželství a rodina ohrožené druhy.

Jedna ze studií, na které se odvoláváte, pochází od amerických psychologů Stantonona Jonese a Marka Yarhouse z roku 2007. Podle ní nemělo 38 % účastníků křesťanských svépomocných skupin po nějaké době už žádné homosexuální pocity. Co ale ti ostatní?

Skutečně nemohou všichni, kteří by chtěli, dosáhnout změny svých homosexuálních sklonnů. Co tedy, když se nedostaví žádná, nebo jen velmi slabá změna? Studie, mezi jinými i ta od Roberta Spitzera, ukazují, že i když nebylo dosaženo cílené změny sexuální náklonnosti, mělo mnoho klientů přece z terapie a práce ve svépomocných skupinách prospěch a docílili zvýšení vědomí vlastní hodnoty a snížení depresí. Cesta proměny se vyplácí tedy i tehdy, když nebylo dosaženo žádné nebo jen malé změny pocitů. I když se pocity nezmění, není přece nikdo vydán bez pomoci na pospas svým impulsům. V životě člověka dělá přece velký rozdíl, jestli se rozhodne svou homosexualitu neprojektovat – i když se mu to ne vždy daří –, či zda homosexuální životní styl včetně homosexuální ideologie přijme a považuje ho za správný.

ZMĚNA HOMOSEXUÁLNÍ ORIENTACE PŘI TERAPII

Výsledky studie Jonese a Yarhouse z roku 2007

15 % Úspěch: změna k heterosexualitě / Homosexuální orientace byla odstraněna a došlo k podstatné změně na heterosexuální přitažlivost.

23 % Úspěch: odstranění homosexuality / Homosexuální přitažlivost už není, nebo jen příležitostně, a už nezatěžuje.

29 % Pokrok: zmírnění homosexuální přitažlivosti / Klient ještě není spokojený, ale pokračuje na cestě ke změně.

15 % Žádná reakce / Nedošlo k žádné znatelné změně homosexuální orientace. Klient sice nepřerušil proces změny, ale neví si rady, jak dál.

4 % Neúspěch: zmatek / Nedošlo k žádné znatelné změně sexuální orientace. Klient vzdal snahu o změnu, ale nepřijal homosexuální identitu.

8 % Neúspěch: přijetí homosexuální identity / Klient se rozhodl s procesem nepokračovat a přijal homosexuální identitu.

Když je terapie neúspěšná

Co doporučujete homosexuálům, u kterých je terapie neúspěšná?

Jdou svou vlastní cestou a jsou srdečně vítáni, aby s námi zůstali ve spojení. Někteří se možná za pár let rozhodnou udělat ještě jeden pokus, jiní ne. Já respektuji svobodnou vůli každého člověka.

Vy odvozuje homosexualitu od zraněných vazeb v raném dětství. Nenakládáte tím těžkou zátěž na rodiče homosexuálů?

Ne! Ve všech vztazích se vyskytují poranění, a ta bývají velmi rozdílně vnímána. Stejná situace, která u jednoho dítěte vyvolá úzkostný stav, může být u jiného

chápána jako vtip. Vztahy jsou velmi složité. Nejde tedy o to, svádět vinu na rodiče, ale na druhé straně neexistuje vztah, který by byl bez chyby.

Nemohly by existovat i jiné důvody než zatížené dětství?

Ano, protože my zdaleka nevíme o homosexualitě všechno. Proto žádáme další výzkum a zasazujeme se o větší svobodu bádání. Model zraněných vztahů nemůže vysvětlit všechno, ale je to v praxi už dlouhou dobu zkoušený model, který umožňuje úspěšné terapie.

Vy zastupujete menšinovou pozici.

Setkáváme se se souhlasem – ale jen zřídka veřejně. Lidé se musí bát o svou od-

bornou reputaci, když se k nám přiznají veřejně.

Chtějí vás umlčet. Proč to prostě nevzdáte a nepěstujete třeba růže?

Už jsem občas myslela na to, že toho nechám. Ale nemůžu přece ty muže a ženy, kteří prosí o pomoc, jednoduše poslat pryč!

KOMMA 62/2009, str. 28–31

Přeložil David Prentis

MUDr. Christl Ruth
Vonholdtová, lékařka pro
děti a mládež, ředitelka
Německého institutu pro
mládež a společnost

CÍSAŘOVY NOVÉ ŠATY

V dětství jsem četla pohádku „Císařovy nové šaty“. Jde o příběh hloupého a samolibého císaře, který už neví, co by si oblékl, jak by se povýšil, a o dvou vychytralých zlodějských krejčících. Šijí pro císaře zvláštní šaty, které může údajně vidět jen člověk urozený a chytrý. Dopadne to tak, že král se před davem lidu prochází nahý. Ale protože se každý bojí přiznat, že žádné šaty nevidí, aby nevypadal hloupě, vykřikne pravdu malé dítě: „Ale vždyť císař je nahý!“ A otevře se cesta pro vyjádření pravdy.

Tahanice o rovnoprávnost svazků homosexuálů a manželských svazků muže a ženy mi tuto pohádku velmi silně připomíná. Miliony lidí cítí, a to zcela správně, že je to nesmyslné. Jaká asistovaná reprodukce u partnerů téhož pohlaví? Jaká stejná práva u naprosto odlišného typu soužití?

Celé je to nesmysl, ale kompetentní lidé jako by ztratili rozumný náhled. Před Bohem si všichni lidé rovni jsou. Jsou stvoření a jsou Kristem vykoupeni. Ale nelze převracet věci dané přirozeností. Muž je muž, žena je žena. Jejich spojením vzniká nový jedinec.

Popíráním toho, co je evidentní, se skutečnost nezmění, jen zkeslí. Úchylka může být. Poruchy, odchylky jsou spojeny s lidstvem a s porušením prvotním

hříchem. Někdo může mít náklonnost k témuž pohlaví, někdo k malému dítěti (pedofilie), někdo ke zvířeti (zoofilie). Nemůžeme však z žádného důvodu předělávat přirozené zákonitosti vzhledem k soužití. Muž si vezme muže, žena ženu a budou rovni svazku muže a ženy?

V soukromí si každý může ve svém bytě žít s kým chce, je to jeho soukromé právo a otázka svědomí. Ale nesmí porušovat pravidla lidského soužití. Nemůže ze svého individuálního způsobu žití vytvářet společenské normy.

Proč potom nemůže člověk s odchýlnou náklonností k dětem uzavřít sňatek např. s batoletem? Proč nemůže někdo uzavřít právoplatný sňatek např. se svým psem, kočkou aj.? K tomuto svazku lze také přidat adoptivní dítě.

Jak může někoho napadnout odstranit slova matka a otec?

Cožpak osoby téhož pohlaví jsou schopny rodičovství v biologické podstatě? Kde zůstal zdravý lidský rozum?

Rovnoprávnost lidí je právně zajištěna tím, že nejsou diskriminováni. Mají svá práva, nikdo by jim neměl ubližovat. Ale stejně jako nemůžeme tvrdit, že záliba či náklonnost k jinému než k přirozenému partnerovi je něco přirozeného, tak to nelze uvádět bez následků do praxe. Popíráním přirozených skutečností, pře-

krucováním toho, co je, dochází k mnoha negativním společenským jevům.

V poslední době se např. objevují články popisující nezáměr příbuzných o zemřelé, o úbytku pohřbů, jakožto projevů úcty a lásky k zemřelé osobě. Neobstojí vysvětlení, že jde o finanční důvody. Jde o to, že společnost se odtahuje od toho, co je přirozené a lidské.

Nepohřbívání nacházíme už v minulosti u barbarů nebo u zvířat. Ne u kulturních národů. Ztrácí se kultura a úcta jednoho ke druhému. Snahou o srovnání všech do jednoho útvaru, popřením přirozené odlišnosti, se dostáváme k záluďnému podporování všeho extrémního a nepřirozeného. Tím umožňujeme potlačování zdravého lidství, což je velmi závažný posun k nelidským projevům a zásadám. Popírání pravdy umocňuje lež a následek vždy dopadá na lidstvo samo.

Člověk byl stvořen pro život v páru, jako muž a žena. Tak je možno se rozmnožovat, milovat, předávat život dál.

Nápady o možnostech jak jinak předělávat tuto skutečnost jsou ve své podstatě nesmyslné a ohrožují zdravý vývoj člověka. To, že se šíří jako epidemie, jen svědčí o nakažlivosti záměrně zkesleného myšlení. O tom i o následcích svědčí historie lidstva.

PhDr. Irena Lesová

POCIT BEZPEČÍ

Zásady zdravé výchovy

Podobenství o dvou stavitelích. Foto: <http://www.johnsanidopoulos.com>

Poslání rodiny pro harmonický rozvoj dítěte je nezastupitelné. Všechny formy náhradní rodinné výchovy musí tuto skutečnost respektovat. Vždy však půjde pouze o náhradu, která ve svém finále dítě pro vstup do samostatného života negativně poznamená.

Co se tedy od rodiny očekává? Svě poslání by měli rodiče poznat v předávané rodinné moudrosti a vycítit osobní intuicí. Přitom z toho nedělat vědu. Pokud má k tomu pomoci i tato psaná forma, musíme si naše uvažování jednoduše rozčlenit. Ptáme se tedy: Co má rodina dítěti poskytnout?

- pocit bezpečí
- formaci svědomí
- rozvoj svobodné osobnosti

Období těhotenství

Pocit bezpečí patří k základní dětské potřebě. Bez jejího naplnění nemůže dítě žít. Už v období těhotenství nastávající maminka vycítí, co jejímu dítěti prospívá k jeho duchovnímu klidu. Každá těhotenská příručka by měla maminky na to upozornit a vést je k určitému odříkání, které je naopak darem pro dítě v lůně matky. Vliv na vyrůstající dítě má v ob-

Zdravou výchovu je třeba stavět na skále přirozené rodičovské a Boží autority, nikoli na písku falešného rovnostářství a špatně chápané svobody.

dobí těhotenství celá rodina. Možná by bylo dobré simulovat na nějakém „trenážeru“ prostředí v těle matky i to, jak sem bezprostředně doléhá všechno, co se kolem maminky děje. K vytváření pocitu bezpečí dítěte v děloze slouží přirozená matčina výbava, hygiena, chování matky i celé rodiny a také její duchovní život.

Jestliže se rodiče modlí a přijímají svátosti, tak zahrnují do tohoto svého kontaktu s Bohem i své maličky, které vyrůstá v útrokách matky. V životě milosti probíhá neustálá výměna vzájemného působení mezi Bohem a člověkem. Toto působení je reálné, i když neviditelné. Je to podobné jako ve vztazích mezi lidmi. Láska je mezi nimi neviditelná, ale kolik siločar je vysláno k protějšku. Rodiče, kteří se v těhotenství modlí, vtahují

děťátko do Boží přítomnosti, do siločar jeho milosti, které jsou tou nejbezpečnější ochranou, protože jsou ochranou všemohoucího Boha.

Přirozená autorita

I po narození v kojeneckém a dalším věku patří pocit bezpečí k základní potřebě dítěte a musí být nasycen. Dítě přitom přirozeně spoléhá na autoritu rodičů, které se rádo podřizuje. Otevírá se jistotě v Boží přítomnosti a velice brzy poznává, že Bůh je vyšší mocí, na kterou je spolehnout i tam, kde rodiče se svými přirozenými silami nestačí. Bůh se tak stává nejvyšším garantem jeho bezpečí nejenom v nejtětlejším věku, ale i ve školních lavicích, v dospívání a nakonec i v dospělosti. Postupně tak v duši dítěte roste láska k Bohu, která nemá být jenom instinktivní, ale uvědomělá. Ale k tomu se vrátíme v pozdějších úvahách, tady zatím alespoň takto.

Zdá se vám nastíněný program idylický? Samozřejmě je to schéma, které neobsahuje pády, chyby, zatáčky, nemoci atd. Jakékoli „všednosti“ však nesmějí uhnout ze základního směru, že dítě se nechává vést rodiči a oddává se jejich moci i laskavé síle samotného Boha.

Liberální (ne)výchova

Jak často však vidíme kolem sebe bloudění a výchovné a rodičovské krize, se kterými si nikdo v oněch rodinách neví rady. Takové rodiny patří do psychologické poradny, když se paradoxně dostaly do své neřešitelné situace vinou osvícených psychologických systémů. Do takové situace by se nedostaly, kdyby se opíraly o rodinnou moudrost předchozích generací.

Společným jmenovatelem těchto výchovných katastrof je nesmyslný požadavek, aby rodiče co nejméně své děti omezovali, naopak nechávali volnost jejich pocitům, jejich přáním. Rodiče nesmějí poroučet, aby své děti nekřivili. A kleknout si před Boha je srážením dětské přímé tvůrčí aktivity v pokřivený

postoj zakomplexovaného jedinca. I mezi katolickými rodiči se s obdivem šířila příručka, kde rodič se stával stejně vysokým panáčkem jako dítě. A důsledek z toho? Neporoučet, ale diskutovat, jste přece stejní. Naprostý nesmysl, který uměle dělá z velkého malého a z malého dospělého. Dítě však na svou roli rovného nestačí, protože k ní musí mnoho roků růst. V těchto výchovných systémech přenechávají rodiče svou vůdčí roli dětem, které se takto vedle svých slabých a manipulovatelných rodičů nemohou cítit v bezpečí. Tuto pro ně nesnesitelnou si-

tuaci vezmou děti do svých rukou a staví se do role těch, kteří si svoje bezpečí zajistí sami. Stále znovu se v tom ubezpečují tím, že doma všechny ovládají: poroučejí, vydírají, jedí jenom to, co chtějí, a to ještě za přesných rituálů, které stále zdokonalují, a tak se ujišťují, že vládnou a jsou tak v bezpečí. Samozřejmě to vede ke krachu. Pokud to doma rodina nějak přežije, tak pád nastane na veřejnosti, kde dítě poroučet nemůže, jeho systém bezpečí se mu zhroutí a ono padá do duševních stavů, ze kterých je cesta ven jen velmi obtížná. (K tomu: Jiřina Prekopová, *Malý tyran*)

Náboženská výchova dětí, které jsou obětí liberální (ne)výchovy, je svízelná. Dítě, které nemá pozitivní zkušenost s bezpečnou autoritou rodičů, nechápe ani autoritu Boha. Dítě si zajišťuje bezpečí samo a Bůh se mu do takového vnímání světa nehodí.

Josef Janšta

Pokračování v čísle 5/2013

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

DĚTI OSVOBOZENY – SEXUÁLNÍ INDOKTRINACE VE ŠKOLÁCH OMEZENA!

MŠMT po dlouhém očekávání konečně schválilo částečnou revizi Rámcového vzdělávacího programu pro základní školy. Tedy i tu část, která se týká Výchovy ke zdraví, jež v sobě zahrnuje témata z tzv. sexuální výchovy. Nový program začne platit od září 2013.

Revizi rámcového vzdělávacího programu (RVP) připravovaly skupiny složené z různých odborných i zájmových kruhů, které nominovalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy České republiky. Díky petici proti povinné sexuální výchově a zájmu rodičovské veřejnosti se práce na revizi Výchovy ke zdraví účastnily i dvě zástupkyně Výboru na obranu rodičovských práv (VORP), MUDr. Maria Fridrichová (též pracovnice Centra pro rodinu Ostrava) a Jana Jochová (místopředsedkyně VORP). A přestože jsme pracovaly i s lidmi ze značně opačného názorového a ideového spektra, podařilo se nám alespoň tuto část výchovy usměrnit. Takže například zdraví již nebude nejdůležitější životní hodnotou, ale pouze důležitou, zařazenou do kontextu dalších životních hodnot. Toto školní poznávání hodnot by mělo jasně respektovat názor zákonných zástupců (tedy hlavně rodičů!), což je v dokumentu výslovně uvedeno. Význam sexuality pak v konkrétních povinných výstupech očekává zapojení nejen zdraví, ale i etiky

a morálky. A v souvislosti s odpovědným sexuálním chováním se nově objevuje výslovně i význam zdrženlivosti. Takže by i tento termín měl od září na školách jasně zaznívat. Podařilo se též vložit i více zmínek o rodině a manželství na úkor dosud zdůrazňovaných, avšak nekonkrétních partnerských vztahů.

Shrnu-li to, v RVP byl zastaven trend sexuální výchovy zaměřený jen na tělesnou stránku věci a ochranu před pohlavními chorobami. Sexualitě a sexuálnímu chování byl vymezen rámec vztahů a cílů slčitelných s křesťanským pohledem na svět. Nepodařilo se však docílit úplné nepovinnosti „sexuální výchovy“ a to z vícero důvodů. Jedním z nich je i problematičnost definice samotného termínu, který vlastně RVP ani nepoužívá. Dalším i to, že na úplné nepovinnosti všech témat z této oblasti se ani křesťanský svět nedokázal shodnout ani přesně vymezit, co a v jaké míře je ještě přijatelné a co již ne, což je stále výzva do budoucna. Cíl zrušení jakékoli povinnosti se tedy ukázal být nereálným, byť z něho

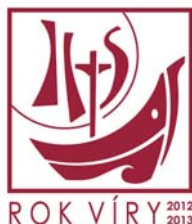
vzešlo mnoho dalších dobrých dílčích cílů. A na druhou stranu tato revize RVP není do budoucna jediným zásahem do tohoto dokumentu, takže ukáže-li praxe, že je třeba další usměrnění či nějaká změna, je stále možnost, že se toho příště podaří i víc.

RVP je ovšem pouhá teorie, na kterou si praxe musí zvyknout nebo si ji do života musí někdo vyžádat. Obávám se, že mnoho učitelů vychovaných Uzlovskou Společností pro plánování rodiny a sexuální výchovu či neblaze proslulým PaeDr. Petrnouškem nebude na ty pro nás pozitivní změny nijak zvlášť reflektovat. Jejich uvedení do života na některých školách bude znovu záležitostí víceméně jen na angažovanosti rodičů. Tentokrát ale budou mít silnou oporu v dokumentu, který již nelze jen tak zpochybnit.

Jana Jochová Trlicová

Mgr. Jana Jochová Trlicová, místopředsedkyně VORP

ZÁKLADNÍ PRAVDY VÍRY

Každý katolický křesťan musí výslovně znát alespoň nejdůležitější pravdy víry a věřit v ně. Tyto pravdy víry, jež jsou základem křesťanského života, jsou shrnuty v tzv. šesteru základních pravd víry.

Může nám připadat, že šestero základních pravd víry je konstrukce, jež je vedle vyznání víry, Otčenáše, Zdrávasu, desatera Božích přikázání, patera církevních přikázání, sedmera svátostí a hlavních pravidel křesťanské spravedlnosti trochu nadbytečná. Vždyť se zde jen opakuje to, co je ve zmíněném už obsaženo.

Je zřejmé, že ti, kteří o evangeliu nikdy neslyšeli, potřebují ke spáse alespoň věřit v Boha, který dobré odměňuje a zlé trestá, a alespoň tušit, že Bůh nás nějak chce spasit.

Šestero základních pravd víry nám jen předkládá jistou trest nauky evangelia, abychom měli po ruce výslovně to, co je základem celé křesťanské nauky a života. Nestačí totiž jen tak nějak všeobecně věřit, co Bůh zjevil. Zvláště ne ve chvíli, kdy jsme tázáni po naší naději. Zůstali bychom beze slov. A rozebírat celé evangelium, na to by nebyl čas a často ani dost vědomostí. Proto katechismus vybírá šest základních pravd víry, které jsou samozřejmě obsahem evangelia, a které máme výslovně znát a v ně věřit.

Šestero základních pravd víry tedy zní:

1. Je jeden Bůh.
2. Bůh je nejvyšší spravedlivý. Dobré odměňuje a zlé trestá.
3. Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svátý.
4. Boží Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a navěky spasil.
5. Duše lidská je nesmrtelná.
6. Boží milosti je ke spáse nevyhnutelně potřeba.

Křesťanský život se potřebuje opírat o pevné základy – což jsou pravdy víry. A čím lépe je známe, tím lépe podle nich můžeme žít a vydávat počet ze své naděje.

Kdybychom zapomněli, že Bůh dobro odmění a zlo potrestá, nesnažili bychom se tolik zalíbit se mu dobrem a nebáli bychom se tolik zlých skutků. Jak bychom se snažili získat si ovoce vykoupění, kdybychom nevěděli, co pro nás Boží Syn podstoupil? A kdybychom zapomněli na moc Boží milosti, snadno bychom s vědomím své slabosti a nedostatečnosti ztratili naději na dosažení svého cíle.

Vlastním zaviněním neznat obsah své víry je nejen pošetilost, ale i vážné zlo. Bez víry se nelze líbit Bohu a nemůžeme milovat toho, koho neznáme. A láska k Bohu je prvním přikázáním, které je spojeno s láskou k bližnímu.

Starší praxe odmítala dát rozhršení tomu, kdo neznal – byť svými slovy, ale správně co do obsahu – základní pravdy víry. Zároveň je to velká pomoc pro vymezení naší víry ve zmatku relativismu. A co také řící těm, kdo se nás ptají, čemu vlastně věříme? Co je obsahem naší víry? Není třeba se lekat a zešíroka začínat stvořením světa. Máme po ruce pouhých šest pravd, o které se dá dobře opřít a zároveň vymezit prostor naší víry – i s vědomím, že je daleko hlubší a rozsáhlejší, tak jako Bůh je vždy větší, než umíme popsat.

fr. Cyprián Suchánek OP

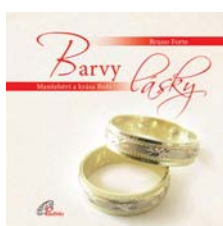
P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Bruno Forte: Barvy lásky. Manželství a krása Boží

Autor se obrací na manželské páry a na ty, kteří se na manželství připravují, a představuje jim, jak se jejich vzájemná láska může neustále prohlubovat a růst, když ji budou prožívat podle vzoru Nejsvětější Trojice. Kniha v pevné vazbě s mnoha nápaditými fotografiemi se může stát vhodným dárkem ke svatbě i k výročí sňatku. Váz., 96 str., 249 Kč

Silvano Fausti: Svoboda Božích dětí. Lectio divina nad Listem Galatanům

Apoštol v tomto listě čelí pokusům svázat křesťany Zákonem a příkazy. Všichni jsme děti téhož Otce, bratři, kteří se navzájem přijímají navzdory rozdílnostem. Pokušení nahradit evangelium zákony však přetrvává stále. Tento list je výzvou i nám, abychom „nevypadli z milosti“ (Gal 5,4). Měkká vazba, 288 str., 285 Kč

Jak to vidí Václav Ryneš

Vydávání křesťanského svědectví

Křesťanská víra není pouhou soukromou záležitostí jednotlivců nebo uzavřeného církevního společenství. Po vzoru Krista máme i my nést zodpovědnost za dění ve společnosti a ve světě.

Z hlediska katolické sociální teologie vydávají věřící křesťanské svědectví svým životem ve víře a podle víry. Nejedná se jen o osobní svědectví, ale i o svědectví o osobním, rodinném, ale i společenském životě, ale i o obhajování své víry ve veřejném a politickém prostoru.

V podstatě se jedná o prožití lidského údělu při respektování Desatera Božích přikázání a hodnotového a morálního systému katolické věrouky.

Sociální nauka Církve předkládá nejen zásady, které musí být respektovány při budování společnosti důstojné člověku, ale také základní morální hodnoty. Jedná se o všechny společenské hodnoty, které vyplývají z důstojnosti lidských osob, které podporují jejich autentický rozvoj, kdy v zásadě jde o pravdu, svobodu, spravedlnost a lásku.

Lidskou osobu lze pokládat za základ a cíl politického soužití, kdy politický a státní útvar vyplývá z přirozenosti lidských osob, jejichž svědomí odhaluje a přikazuje bezvýhradně zachovávat řád, který Bůh vložil do člověka. Nábožensky podložený řád, který je schopen přispívat k řešení problémů, které existují v životě jednotlivců, společenských skupin, národů a mezinárodních společenství. Tento morální řád má lidstvo postupně odhalovat a rozvíjet.

Společenské a politické systémy, ve kterých se lidé sdružují, existují proto, aby v nich lidé usilovali o cíl, jenž by jinak byl nedosažitelný, kdy jde o růst každého a všech, kteří jsou povoláni k trvalé spolupráci na realizaci společného dobra, k čemuž vede jejich sklon k pravdě a dobru.

V rámci lidského soužití si mají lidé ve světle pravdy navzájem sdělovat své poznatky, ve kterých se mohou dožadovat svých práv a plnit své povinnosti. Sdílení životních hodnot duchovního a mravního charakteru s ostatními zna-

mená přenášet do společenského, ekonomického, politického a sociálního dění mravní řád, který je založený na křesťanské solidaritě a humanismu.

Toto soužití nabývá svého významu podle svatého Tomáše Akvinského, pokud se zakládá na občanském přátelství a na bratrství.

Jde o zásadu, která v občanské a sekularizované společnosti nenalézá potřebnou odezvu, čemuž přispívá i nepochopení katolických věřících, ale i malá znalost sociální teologie katolicismu. Občan není ve svém svědomí vázán poslouchat předpisy a zákony, které jsou v rozporu s požadavky mravního řádu, se základními lidskými právy nebo s učením evangelia. Je vážnou povinností věřícího člověka nespolupracovat ani formálně na takových praktikách, které jsou sice povoleny občanskými zákoníky, ale přičítají se zákonu Božímu. „Světské vrchnosti je člověk povinován poslušností natolik, nakolik to vyžaduje řád spravedlnosti,“ říká Tomáš Akvinský.

V občanské společnosti má veřejná, státní, regionální a místní správa za cíl sloužit občanům. V současné občanské společnosti a v sekularizované státnosti však stále neplatí, že opravdová demokracie není výsledkem formálního dodržení pravidel, ale má být i uvědoměným přijetím hodnot, na kterých se zakládají

demokratické postupy. Jsou to: důstojnost každé lidské osoby, respektování lidských práv, „přijetí občanského dobra“ jako cíle politického života a jeho normativního kritéria. Pokud neexistuje v občanské společnosti obecný souhlas s těmito hodnotami, pak se vytrácí smysl demokracie a její stabilita je ohrožena.

Křesťanským svědectvím se proto nestává izolovaný život ve víře, ale i nutnost angažovat se pro víru. Angažovat se o respektování zásad, které vedou v občanské společnosti k právnímu uspořádání, které je v souladu s morálním řádem.

Politická angažovanost věřících si může klást za cíl zharmonizovat demokratickou státnost a ve věcech náboženství a mravů pracovat a hlasovat ve smyslu své víry. Ve všech ostatních záležitostech, které tvoří politický, hospodářský a sociální program, má věřící z hlediska sociální teologie svobodu jednání – v mezích křesťanských hodnot. Křesťanská demokracie ve světě i v evropském prostředí má rozmanitou tvář a rozmanité společenské, sociální a politické priority. Jednotícím prvkem však je křesťanský hodnotový systém, který ideově sdružuje a o jehož uplatnění v životě jednotlivce a jednotlivců lze v občanské společnosti demokraticky soutěžit.

Václav Ryneš
publicista

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Mladá fronta DNES na svém zpravodajském serveru uvedla, že **největší organizace amerických skautů Boy Scouts of America byla donucena změnit přístup k homosexuálně orientovaným osobám ve svých řadách** a umožnit jim, aby se otevřeně přihlásily ke své orientaci. „Ještě loni v létě jedna z největších skautských organizací světa Boy Scouts of America, která má ve svých řadách v současnosti 2,7 milionu chlapců ve věku od 7 do 18 let, oficiálně prohlásila, že v jejích řadách není pro mladíky, kteří se veřejně přihlásí ke své homosexuální orientaci, místo. [...] Důvodem, proč se skautská organizace rozhodla změnit stanovisko, není tlak politiků, ostatně loni se výzvě prezidenta Baracka Obamy na zrovnoprávnění homosexuálů ve svých řadách vysmála. To, co Boy Scouts of America donutilo změnit přístup ke gayům, byly peníze, respektive ukončení sponzorování ze strany některých velkých firem – mimo jiné Intelu nebo UPS, AT&T a Ernst & Young, kteří zasedají ve vedení organizace.“

České vedení Junáka má jasno: „**My žádné podobné restriktce nemáme a jsme otevření členům bez ohledu na jejich náboženské vyznání či sexuální orientaci,**“ uvedla pro iDNES.cz mluvčí Junáku Anna Lukešová. „S postojem, který dosud

zastávali Boy Scouts of America, jsme n souhlasili a vítáme, že se nyní pod tlakem má změnit,“ dodala mluvčí Junáku – svazu skautů a skautek České republiky. **Chodí vaše děti do skautu? Pak byste rozhodně takové vyjádření neměli nechat bez odzvy.** Můžete např. napsat na emailovou adresu českého ústředí skaut@junak.cz.

Koláž: mimi

V příloze tohoto čísla *RC Monitoru* naleznete volně vložený petiční arch. Směřuje k zastavení již běžícího procesu registrace přípravku pro usmrcení počatých dětí (můžete ho znát pod názvem RU-486 nebo Mifegyne). Syntetický steroid *mifepriston* má být v Česku registrován jako v jedné z posledních evropských zemí vůbec. Není to čas na protest přímo nejvyšší? Podle aktuálního názoru odborníků včetně ministra zdravotnictví má tento přípravek své *místo*

v terapeutické praxi. Taky si to myslíte? Pokud ne, **širte, prosíme, petici a pomozte vyvinout jasné protestní úsilí v co nejmasovějším měřítku. Už podvkráte se proces registrace díky peticím zastavil. Byly to především hlasy věřících,** které ochránily naše děti před smrtí. Jsme občané státu, kterému, jak se zdá, nezáleží na životě další generace. Nemůžeme to tak nechat.

Na serveru *Novinky.cz* jsme se mohli dočíst, že **muži při rýmě a nachlazení trpí podle neurologů opravdu víc než ženy.** „O mužích a rýmičce koluje celá řada vtipů. Jakmile muž onemocní, je i z obyčejného nachlazení hned smrtelné onemocnění. Neuroložka Amanda Ellisonová tvrdí, že muži mají v mozku speciální teplotní receptory, které u nich způsobují to, že prožívají příznaky onemocnění mnohem výrazněji než ženy. Vyšší teplota tak způsobuje mnohem drsnější vnímání příznaků nemoci. A pokud se muži i při běžném onemocnění chovají, jako by umírali, pak jim to nemůžeme zazlívát. Oni se opravdu tak cítí.“ Konečně víme, jak to je! Máte, milé dámy, pocit, že vy byste ve stejné situaci zvládly ještě uvařit, vyprat, uklidit a postarat se o děti i o manžela? Žádný div, nemáte totiž ony drastické teplotní receptory. – Jakže je to s tou rovností mužů a žen?

-zd-

10. 2. Ne 5. neděle v mezidobí

Iz 6,1–2a.3–8, Žl 138, I Kor 15,1–11, Lk 5,1–11

11. 2. Po Panna Maria Lurdská (Světový den nemocných)

Gn 1,1–19, Žl 104, Mk 6,53–56

12. 2. Út sv. Benedikt Aniánský, opat

Gn 1,20 – 2,4a, Žl 8, Mk 7,1–13

13. 2. St Popeleční středa (Den přísného postu)

Jl 2,12–18, Žl 51, 2 Kor 5,20 – 6,2, Mt 6,1–6.16–18

14. 2. Čt sv. Valentin, kněz a mučedník

Dt 30,15–20, Žl 1, Lk 9,22–25

15. 2. Pá sv. Jiřina, řeholnice

Iz 58,1–9a, Žl 51, Mt 9,14–15

16. 2. So sv. Juliána, panna a mučedník

Iz 58,9b–14, Žl 86, Lk 5,27–32

17. 2. Ne 1. neděle postní

Dt 26,4–10, Žl 91, Řím 10,8–13, Lk 4,1–13

18. 2. Po sv. Simeon, biskup a mučedník

Lv 19,1–2.11–18, Žl 19, Mt 25,31–46

19. 2. Út bl. Godšalk, opat

Iz 55,10–11, Žl 34, Mt 6,7–15

20. 2. St sv. Eucherius, biskup OSB

Jon 3,1–10, Žl 51, Lk 11,29–32

21. 2. Čt sv. Petr Damiani, biskup a učitel církve

Est 14,17n.p-r.aa-bb.gg-hh, Žl 138, Mt 7,7–12

22. 2. Pá Svátek Stolce sv. Petra

I Petr 5,1–4, Žl 23, Mt 16,13–19

23. 2. So sv. Polykarp, biskup a mučedník

Dt 26,16–19, Žl 119, Mt 5,43–48

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

